

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA PENALĂ

Dosarul nr. 20257/55/2014

cod operator 2711

ÎNCHEIERE

Sedința publică din 20 martie 2015
Completul constituit din:

PREȘEDINTE: L.A.B.
GREFIER: C.U.

Ministerul Public este reprezentat de procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Timișoara.

Pe rol se află judecarea contestației formulată de condamnatul V.S.A. împotriva sentinței penale nr. 12 pronunțată la data de 20.01.2015 în dosarul nr. 20257/55/2014 al Tribunalului Arad, Secția penală.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă contestatorul condamnat V.S.A. personal, aflat în stare de detenție, asistat de avocat ales A.R. din cadrul Baroului Cluj – cu delegație la dosar.

Procedură de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Apărătorul contestatorului solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru a se stabili dacă infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 se regăsește în totalitate în conținutul infracțiunii prevăzute de art. 372 C.p. care a modificat locurile unde e săvârșită infracțiunea, dacă ne aflăm în fața unei ipoteze de dezincriminare în concreto în cazul în care fapta săvârșită sub vechea reglementare nu a avut loc într-un loc special amenajat și autorizat pentru distracție ori agrement și dacă pentru îndeplinirea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 372 C.p, este necesară atât constatarea caracterului *de facto*, „special amenajat”, al spațiului respectiv, cât și al celui *de jure* și anume locul să fie special „autorizat” pentru distracție și agrement. În dezvoltarea cererii, apărătorul contestatorului învederează că în vechea reglementare nu se precizau în mod expres locurile sau împrejurările în care erau interzise portul și folosirea obiectelor enumerate, fiind lăsat la aprecierea judecătorului, iar în reglementarea actuală se observă o restrângere semnificativă a textului de incriminare raportat la locurile unde exercitarea

acțiunilor respective constituie infracțiune. În acest sens, arată că sunt și opiniile formulate în doctrină și practica judiciară. Se susține că în situația în care locul unde s-a comis fapta sub imperiul legii vechi nu se regăsește printre cele patru categorii enumerate în mod expres în cadrul art. 372 din noul Cod penal, ne aflăm în prezența unei ipoteze de dezincriminare și că aceasta este și situația din speță, unde condamnatului V.S.A. a folosit un cuțit în incinta magazinului alimentar Î.Ind.V.. Totodată, apărătorul contestatorului susține că s-ar impune lămurirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sensului expresiei „loc special amenajat și autorizat pentru distracție ori agrement”, dacă cele două condiții trebuie îndeplinite cumulativ și arată că prin raportare la prevederile art. 2 pct. 35 din Legea nr. 61/1991 s-ar desprinde concluzia că locuri special amenajate pentru distracție și agrement sunt hoteluri, cluburi sau discoteci, locații publice, unde există, în permanență, un flux puternic de persoane care le frecventează având drept scop distracția și agrementul.

Instanța pune în discuție admisibilitatea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiției în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept vizând corespondența dintre infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 în forma existentă anterior datei de 01.02.2014 și infracțiunea prevăzută de art. 372 din noul Cod penal în condițiile în care soluția pronunțată de Tribunalul Arad are la bază împrejurarea că hotărârea Curții de Apel Craiova este pronunțată după intrarea în vigoare a noilor reglementări penale.

Apărătorul contestatorului susține admisibilitatea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiției în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea problemei de drept dacă infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 se regăsește în art. 372 C.p. actual din perspectiva spațiului; dacă pentru îndeplinirea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 372 C.p. cele două condiții vizând spațiul special amenajat și autorizat pentru distracție și agrement se cer a fi îndeplinite cumulativ, susținând că aceste aspecte au relevanță în cauză în condițiile în care chiar dacă în rechizitoriu s-a arătat că fapta a fost săvârșită într-un bar, codul CAEN este 4711 – „comerț cu amănuntul în magazine nespecializate, cu vânzare predominantă de produse alimentare, băuturi și tutun”. Totodată, arată că în mod greșit prima instanță a considerat că prin decizia penală a Curții de Apel Craiova a fost tranșată problema dezincriminării infracțiunii de port ilegal de cuțit în condițiile în care cea din urmă instanță nu era investită să judece acest aspect și s-a apreciat că nu se poate pronunța asupra dezincriminării cu ocazia contopirii.

Procurorul apreciază ca inoportună cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție întrucât hotărârea prin care s-a dispus contopirea este pronunțată după intrarea în vigoare a noului Cod penal și judecătorul a considerat că fapta nu e dezincriminată, astfel că nu se mai poate pune în discuție acest aspect.

Apărătorul contestatorului învederează că nu poate fi vorba de puterea lucrului judecat întrucât Curtea de Apel Craiova nu a analizat acest aspect astfel cum rezultă și din considerentele deciziei pronunțate.

Procurorul arată că nu se opune sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea problemei de drept dacă infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 se regăsește în art. 372 C.p. actual din perspectiva spațiului.

Instanța constată că cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea problemei de drept dacă infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 se regăsește în art. 372 C.p. actual este admisibilă, întrebările ce vor fi analizate impunându-se a fi reformulate conform situației din speță și solicită punctul de vedere al părților.

Apărătorul contestatorului susține că în cazul infracțiunii prevăzute de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 operează o dezincriminare *in concreto* în situația în care locul unde a fost săvârșită infracțiunea nu se regăsește în cele patru ipoteze prevăzute de art. 372 C.p.; că pentru întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 372 C.p., este necesară atât constatarea caracterului *de facto*, „special amenajat”, al spațiului respectiv, cât și al celui *de jure* și anume locul să fie special „autorizat” pentru distracție ori agrement.

Procurorul este de acord cu opinia că în cazul infracțiunii prevăzute de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 operează dezincriminare în situația în care locul unde a fost săvârșită infracțiunea nu se încadrează în categoriile prevăzute de art. 372 C.p., precum și cu interpretarea că cele două condiții privind spațiul special amenajat pentru distracție ori agrement, respectiv special autorizat pentru distracție ori agrement trebuie îndeplinite cumulativ pentru întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii.

Condamnatul contestator își însușește susținerile apărătorului său ales.

CURTEA,

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constată:

A). Obiectul cauzei pe scurt.

Prin sentința penală nr. 1685/14.09.2011 pronunțată de Judecătoria Drobeta Turnu Severin în dosarul nr. 4673/225/2011 s-a dispus condamnarea inculpatului V.S.A. în baza art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 la pedeapsa de 1 an închisoare; în temeiul art. 81 C.p. din 1969 a fost suspendată condiționată executarea pedepsei aplicate pe durata termenului de încercare de 3 ani, calculat conform art. 82 C.p. din 1969.

Prin sentința sus menționată s-a reținut în fapt că inculpatul V.S.A., în noaptea de 06/07.08.2010, în jurul orelor 03:00, în timp ce se afla în barul I.Ind.V., situat în centrul satului Ilovăț, comuna Ilovăț, jud. Mehedinți, pe fondul unor discuții contradictorii și aflându-se sub influența băuturilor alcoolice, i-a

aplicat părții vătămate T.C.M.V. mai multe lovituri cu pumnii și l-a tăiat cu un cuțit cu lama de aproximativ 40 cm.

Hotărârea de condamnare a rămas definitivă în urma respingerii recursului formulat de V.S.A. prin decizia penală nr. 1907/14.11.2011 pronunțată de Curtea de Apel Craiova în dosarul nr. 4673/225/2011.

În considerentele deciziei penale sus menționate s-a reținut că: „fapta inculpatului de a fi în posesia, fără drept, în locurile și împrejurările în care s-ar primejdui viața sau integritatea corporală a persoanelor ori s-ar putea tulbura ordinea și liniștea publică, a cuțitului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991.”

Prin sentința penală nr. 40/06.03.2013 pronunțată de Tribunalul Mehedinți în dosarul nr. 10203/101/2012 modificată prin decizia penală nr. 789/11.06.2014 a Curții de Apel Craiova s-a dispus: în temeiul art. 188 al. 1 C.p. cu aplicarea art. 77 lit. a C.p. și art. 44 C.p. condamnarea inculpatului V.S.A. la pedeapsa de 15 ani închisoare; în baza art. 83 C.p. din 1969 revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei de 1 an închisoare aplicată aceluiași inculpat prin sentința penală nr. 1685/14.09.2011 a Judecătoria Drobeta Turnu Severin, definitivă prin decizia penală nr. 1907/14.11.2011 a Curții de Apel Craiova, urmând ca acesta să execute o pedeapsă rezultantă de 16 ani închisoare.

Condamnatul V.S.A. se află în Penitenciarul Arad, în executarea pedepsei de 16 ani închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 40/06.03.2013, pronunțată de Tribunalul Mehedinți în dosarul nr. 10.203/101/2012, definitivă prin decizia penală nr. 789/11.06.2014 a Curții de Apel Craiova.

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Arad sub nr. 20257/55/2014 (urmare a declinării competenței de soluționare prin sentința penală nr. 2884/16.12.2014 de către Judecătoria Arad) condamnatul V.S.A. a formulat contestație la executare, solicitând să se constate că infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, pentru săvârșirea căreia a fost condamnat la o pedeapsă de 1 an închisoare, nu mai este prevăzută de legea penală, astfel că se impune, în baza art. 4 Cod penal, să se dispună încetarea executării acestei pedepse. Susține că fapta efectiv săvârșită nu se încadrează în dispozițiile art. 372 noul Cod penal, întrucât locul în care a comis fapta nu se regăsește în cele patru categorii spațiale enumerate în mod expres de norma de incriminare. În opinia sa, magazinul alimentar I. Ind. V din comuna Ilovăț, jud. Mehedinți nu reprezintă un loc special amenajat și autorizat pentru distracție și agrement, cu toate că în rechizitoriu se reține că fapta a fost comisă într-un bar, în realitate fiind vorba despre un magazin alimentar, care nu reprezintă un loc special amenajat pentru distracție și agrement și nici autorizat în acest sens.

Prin sentința penală nr. 12/20.01.2015 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 20257/55/2014 s-a dispus în baza art. 597 raportat la art. 598 alin. 1 lit. d C.p.p. respingerea contestației la executare formulată de condamnatul V.S.A. cu motivarea că decizia penală nr. 789/11.06.2014 a Curții de Apel Craiova este pronunțată după intrarea în vigoare a noului Cod penal și s-au avut în vedere dispozițiile acestuia.

Împotriva sentinței penale sus menționate, condamnatul a formulat contestație înregistrată la Curtea de Apel Timișoara sub nr. 20257/55/2014 în

data de 04.02.2015 susținând că fapta efectiv săvârșită nu se mai regăsește în cadrul art. 372 C.p., că a operat o dezincriminare în concreto, neîntrunindu-se elementele constitutive ale infracțiunii din perspectiva locului în care a fost comisă – magazinul alimentar neputând fi considerat un loc special amenajat și autorizat pentru distracție și agrement, activitatea principală autorizată fiind „comerțul cu amănuntul în magazine nespecializate, cu vânzare predominantă de produse alimentare, băuturi și tutun - 4711”.

B). Expunerea pe scurt chestiunii de drept.

În discuție sunt următoarele probleme, și anume:

1. dacă în privința infracțiunii prevăzute de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 operează dezincriminare în cazul în care locul unde s-a săvârșit fapta sub imperiul legii vechi nu se regăsește printre cele patru categorii enumerate în mod expres de art. 372 alin. 1 și 2 C.p.
2. dacă trebuie îndeplinite cumulativ condițiile de loc special amenajat pentru distracție ori agrement și special autorizat pentru distracție ori agrement atât în cazul reglementat de art. 372 alin. 1 teza a III-a C.p., cât și în cazul reglementat de art. 372 alin. 2 teza a III-a C.p.
3. în cazul în care se stabilește că ipoteza reglementată de art. 372 alin. 2 teza a III-a C.p. nu presupune îndeplinirea condițiilor de loc „special amenajat și autorizat pentru distracție ori agrement”, dacă infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 își poate găsi corespondentul în infracțiunea prevăzută de art. 372 alin. 2 C.p. când în hotărârea de condamnare s-a reținut folosirea obiectelor menționate de textul legal.

Dispozițiile normative incidente în cauză:

ART. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991:

„(1) Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă, următoarele fapte:

1. portul, fără drept, în locurile și împrejurările în care s-ar putea primejdui viața sau integritatea corporală a persoanelor ori s-ar putea tulbura ordinea și liniștea publică, a cușitului, pumnalului, șişului, boxului, castetului ori a altor asemenea obiecte fabricate sau confecționate anume pentru tăiere, împungere sau lovire, precum și folosirea în asemenea locuri sau împrejurări a armelor cu aer comprimat sau cu gaze comprimate, a obiectelor confecționate pe bază de amestecuri pirotehnice ori a dispozitivelor pentru șocuri electrice;”

ART. 372 alin. 1 și 2 din Codul penal:

„Portul sau folosirea fără drept de obiecte periculoase

(1) Fapta de a purta fără drept, la adunări publice, manifestări cultural-sportive, în locuri special amenajate și autorizate pentru distracție ori agrement sau în mijloace de transport în comun:

a) cuțitul, pumnalul, boxul sau alte asemenea obiecte fabricate sau confecționate anume pentru tăiere, înțepare sau lovire;

b) arme neletale care nu sunt supuse autorizării ori dispozitive pentru șocuri electrice;

c) substanțe iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(2) Folosirea, fără drept, la adunări publice, manifestări cultural-sportive, în locuri de distracție ori agrement sau în mijloace de transport în comun a obiectelor sau substanțelor prevăzute în alin. (1) se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.”

ART. 3 din Legea nr. 187/2012:

„ (1) Dispozițiile art. 4 din Codul penal privind legea penală de dezincriminare sunt aplicabile și în situațiile în care o faptă determinată, comisă sub imperiul legii vechi, nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi datorită modificării elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv a formei de vinovăție, cerută de legea nouă pentru existența infracțiunii.

(2) Dispozițiile art. 4 din Codul penal nu se aplică în situația în care fapta este incriminată de legea nouă sau de o altă lege în vigoare, chiar sub o altă denumire.”

C. Examenul de admisibilitate a sesizării.

Judecătorul apreciază ca fiind întrunite cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 475 Cod procedură penală, respectiv:

1. Completul de judecată al Curții de Apel Timișoara este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (soluția pronunțată în soluționarea contestației este definitivă).
2. De lămurirea chestiunii de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei (în funcție de răspunsul Înaltei Curți de Casație și Justiție, contestația persoanei condamnate va fi admisă sau respinsă ca nefondată).
3. Asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare (concluzie formulată în urma consultării evidenței electronice la data de 20.03.2015).

D. Punctele de vedere ale procurorului și persoanei condamnate asupra chestiunii de drept sesizate.

Procurorul și apărătorul condamnatului au opinat în sensul că în cazul infracțiunii prevăzute de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 operează o dezincriminare *in concreto* în situația în care locul unde a fost săvârșită infracțiunea nu se regăsește în ipotezele prevăzute de art. 372 C.p.; că pentru

întunirea elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 372 C.p, este necesară îndeplinirea cumulativă atât a condiției *de facto*, „special amenajat” pentru distracție ori agrement, cât și a celei *de jure* și anume locul să fie special „autorizat” pentru distracție ori agrement în ipoteza locurilor pentru distracție ori agrement.

E. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate.

1. Judecătorul cauzei apreciază că infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 este dezincriminată în cazul în care locul unde a fost săvârșită fapta sub imperiul legii vechi nu se încadrează în categoriile enumerate în mod expres de art. 372 alin. 1 și 2 C.p. În acest sens, se reține că locul săvârșirii faptei reprezintă o cerință esențială pentru realizarea laturii obiective a infracțiunii în ambele reglementări, legiuitorul înțelegând să restrângă sfera de incriminare. Potrivit dispozițiilor art. 4 din Codul penal și art. 3 din Legea nr. 187/2012 intervenția legii de dezincriminare se apreciază *in concreto*, în raport cu elementele constitutive ale infracțiunii în noua reglementare.
2. Judecătorul cauzei apreciază că numai în ipoteza reglementată de art. 372 alin. 1 teza a III-a C.p. se impune ca locul comiterii faptei să îndeplinească în mod cumulativ condițiile: să fie „special amenajat” pentru distracție ori agrement și să fie autorizat pentru activitatea ce intră în categoria celor de distracție ori agrement. Astfel, din art. 372 alin. 1 teza a III-a C.p. rezultă că în cazul faptei de „a purta” fără drept obiectele ori substanțele indicate de text, legiuitorul a înțeles să asigure protecție numai activităților care se derulează cu respectarea normelor de autorizare și există posibilitatea pentru terțe persoane de a cunoaște destinația spațiului. În opinia judecătorului cauzei, nu aceeași este situația și în ipoteza reglementată de art. 372 alin. 2 teza a III-a C.p. În acest caz sintagma „locuri de distracție ori agrement” neimpunând îndeplinirea condițiilor de la alineatul 1, fiind suficient ca la momentul săvârșirii faptei de „folosire” fără drept a obiectelor sau substanțelor indicate de text, spațiul să aibă această destinație. Argumente în sprijinul acestei opinii sunt: - legiuitorul a reluat aceeași termeni care denumesc locul comiterii infracțiunii în primele două alineate ale art. 372 C.p., cu o singură excepție, cea a locurilor de distracție ori agrement; astfel că dacă se dorea o identitate de condiții s-ar fi folosit tot sintagma „special amenajate și autorizate pentru distracție ori agrement”; - legiuitorul a optat pentru trimiterea la alineatul 1 numai în ceea ce privește obiectele sau substanțele folosite; - renunțarea la aceste condiții apare ca justificată în contextul în care prin acțiunea de „folosire” sunt produse consecințe (chiar și dacă numai la nivel de alarmă), depășindu-se nivelul de pericol potențial. Judecătorul cauzei opinează în sensul că în ipoteza de la art. 372

alin. 2 teza a III-a s-a optat pentru a se da prevalență destinației de facto a spațiului spre deosebire de ipoteza de la art. 372 alin. 1 teza a III-a C.p., între cele două alineate existând diferențe de sferă a relațiilor sociale protejate, mai extinsă în primul caz. Controversa provine din aceea că alineatul al doilea pare a reglementa o variantă agravată a infracțiunii și în acest caz se tinde la interpretarea termenilor prin raportare la forma de bază.

3. Opinia judecătorului cauzei este în sensul că infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 își poate găsi corespondentul în art. 372 alin. 2 C.p. în cazul în care în sarcina condamnatului s-a reținut în fapt folosirea obiectelor menționate de acest articol. Se apreciază că în sprijinul acestei opinii sunt dispozițiile art. 3 din Legea nr. 187/2012 care conduc la analiza faptei concret săvârșite pentru a se stabili dacă mai este sau nu incriminată de noile reglementări penale. Drept contraargument s-ar putea invoca faptul că *verbum regens* este diferit în cele două texte de incriminare comparate și că și în art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 și în art. 372 din Codul penal, legiuitorul a reglementat distinct „portul” și „folosirea”; că s-ar ajunge la o modificare a conduitei care a atras condamnarea.

În concluzie, se apreciază că este necesar ca Înalta Curte de Casație și Justiție să dea o dezlegare problemelor de drept sus menționate.

În ce privește jurisprudența relevantă la nivel național și comunitar, nu sunt cunoscute hotărâri în care să fi fost analizată chestiunea de drept supusă discuției.

Pentru aceste considerente,

DISPUNE:

În baza art. 475 Cod procedură penală sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„1. dacă în privința infracțiunii prevăzute de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 operează dezincriminarea în cazul în care locul unde s-a săvârșit fapta sub imperiul legii vechi nu se regăsește printre cele patru categorii enumerate în mod expres de art. 372 alin. 1 și 2 Cod penal;

2. dacă trebuie îndeplinite cumulativ condițiile de loc special amenajat pentru distracție și agrement și special autorizat pentru distracție ori agrement atât în cazul reglementat de art. 372 alin. 1 teza a III-a Cod penal, cât și în cazul reglementat de art. 372 alin. 2 teza a III-a Cod penal;

3. în cazul în care se stabilește că ipoteza reglementată de art. 372 alin. 2 teza a III-a Cod penal nu presupune îndeplinirea condițiilor de loc „special amenajat și autorizat pentru distracție ori agrement”, dacă infracțiunea prevăzută de art. 2 alin. 1 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 își poate găsi corespondentul în

infracțiunea prevăzută de art. 372 alin. 2 C.p. când în hotărârea de condamnare s-a reținut folosirea obiectelor menționate de textul legal.”

În baza art. 476 alin. 2 Cod procedură penală suspendă soluționarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, 20.03.2015.

Președinte

L.A.B.

ss.indescifrabil

Grefier

C.U.

ss.indescifrabil

Red. LB./23.03.2015
Tehnored. CU./23.03.2015